Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 16 | 15. AUGUST 1923 | 2. AARGANG

Tale av apostel James E. Talmage

avholdt i Ogden Tabernakel.

«Hver plante, som ikke er plantet av min fader, skal oprykkes.»

Naar vi ser alle de forskjellige trosbekjendelser i verden idag, kan vi da tænke os at de alle skal bestaa? Nei! Ikke en skal bestaa, uten den der er plantet av Gud. De som er kontrolert av mennesker skal bestaa for en kort tid; men dagen kommer, da alt det, som kan rystes, skal bli rystet. Da det store jordskjælv i San Francisco hændte, var der megen bevægelse blandt menneskene, men nu tror jeg, at den store lekse er glemt. Geologer har spaad, at der vil bli flere jordskjælv ved Pacifickysten, og at de vil foraarsake stor skade. Profeten Nephi har forutsagt, at i de sidste dage skal der bli megen rystelse blandt jordens kirker, ti de er ikke opbygget til Herren. Disse kirker strider mot hverandre, og prestene i dem prædiker efter den utdannelse de har mottat, og fornegter den Helligaands inspiration. Dette er hvad vi finder paa jorden idag. Der er mange kirkeledere, som er villige til at tilstaa, at Gud har aabenbaret sig til menneskene i fordums dage, men fornegter at han har aabenbaret sig i vore dage.

Jeg skulde ønske at menneskene vilde gi agt paa profetene, som nu roper omvendelse til dem. Der er ingen Jonas som taler til os idag, dog er der mange profeter som roper omvendelse til verdens nationer.

Djævelen er en virkelig person, men han prøver at faa menneskene til at fornegte sin eksistense, og naar han faar dem til at tro det, er det meget let for ham at faa dem til at tro, at der ingen Gud er.

Jeg vil be menneskene gi agt paa den hellige skrift, som indeholder advarsel til os, at i de sidste dage vil der bli megen bevægelse paa jorden, saasom krig, hungersnød og plager. Der er nogen som ikke bryr sig om at gi agt paa advarselsrøsten, idet de prøver at forkaste disse bevægelser ved at henføre til, at der har været lignende bevægelser paa jorden for lange tider; men det største tegn paa de sidste dage var verdenskrigen og spanskesyken som fulgte den, og som tok millioner av menneskeliv.

Maa Herren tale endnu høiere? Hvis vi ikke gir agt paa hans stemme naar han taler i mildhet, saa vil han tale med en stemme, som skal ryste jorden. Vi siger at jordskjælv er geologiske forstyrrelser, men hvem er det som kontrollerer de geologiske betingelser, hvis det ikke er Herren?

Vi er formanet til at bo paa hellige steder. Jeg spør, vet de hvd der menes med dette? Jeg svarer, at det mener at vi maa leve slik, at vi kan være værdig til at gaa ind til hellige steder og bo der.

Der er andre ting end bygninger, som skal bli rystet. Menneskenes ideer og forutsætninger skal rystes. Skjælver vi i vor tro paa vor fader? Gir vi agt paa de raad og formaninger, som blir git os av kirkens ledere? Dette er en prøvedag for os. Prøven vil komme gjennem nattens fristelser, den vil komme til os i vore forretninger, og om aftenen, naar vi er fristet til at gaa paa andre steder, og ikke forbli der hvor vi burde være.

Der er en aandelig sygdom som nu raser paa jorden, og mot hvilken medlemmer av vor kirke maa beskyttes. Er vi korn som kan næres, eller er vi klinte, som skal bortkastes? La enhver svare for sig selv.

Kristus holdt strengt Moseloven, og var en mester i hevngjerrighet; dog var han ikke hevngjerrig i sine anklager. Naar han kaldte en mand en hykler, saa var han en hykler, og naar han kaldte en mand en synder, saa var han en synder.

Jesus var mild, blid og kjærlig naar det var nødvendig, men da han irettesatte dem, var han som en brølende løve. Da disciplene fortalte ham at han hadde fornærmet fremragende borgere, forstod de ikke at han var en som stod for sandhet og arbeidet for ret.

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige er ikke ledet ved befalinger, uten de er Guds befalinger. Kjærlighetens aand og harmoni, er aarsak til kirkens hurtige vekst og fremgang. Her er der mennesker fra mange land, som har hørt evangeliets glade budskap i sit fædreland, og hørt dets gjenlyd i deres hjerter, og vet det er sandt, og har hat mot nok til at forbli trofaste, og har kommet til dette land i opfyldelse av profetiene. Dette er en stor indsamlingsdag av Israels blod fra verdens nationer. Hvor finder vi en kirke saa tolerant og paa samme tid saa bestemt i sine bekræftelser? Vi erklærer ikke vor stilling i ubestemte uttryk. Vi bekjendtgjør i al oprigtighet, at vi har fuldmagt fra Gud, ikke nedarvet fra apostlenes dage, men aabenbaret fra himmelen ved englesendebud. Vi bekjendtgjør at dette er Guds kirke, og at dens navn har blit git den gjennem aabenbaring. Vi strider ikke mot andre kirker. Der kan være ledere i andre kirker som er oprigtige mænd, og som virkelig er Guds tjenere. Det er ikke for os at rive ned, men at opbygge. Vi skal ikke være stridige, ti stridighet kommer fra Djævelen. Vi kan ikke omvende menneskene, men det er vor pligt at bringe dette budskap til dem, at de kan bli bragt til at stoppe, se og høre; men Herren maa vidne for dem, at vi taler sandhet, og uten Herrens vidnesbyrd, sker ingen omvendelse.

Jesu Kristi Kirke har ikke noget verdslig at ofre dens medlemmer. De maa gjennemgaa store forfølgelser, for kirken er kjendt for godt og ondt i verden; men de mottar det vidnesbyrd, at de tjener Gud, og dersom de fortsætter i Guds tjeneste, vil de opnaa frelse og ophøielse i hans rike. Der har aldrig været tilbakegang i kirken, og naar prøvelsene og forfølgelsene har været haarde, har mange kommet ind i kirken og bekjendtgjort, at de har kommet for at motta «livsens brød» og ikke for at komme i besiddelse av verdslige ting.

3 apostles besøk.

En snarvisit paa gjennemreise.

Vi har særlig her i Kristiania, længe været forberedt paa at faa et saadant besøk, men tiden derfor har ikke været bestemt, og vi har saaledes levet i stadig forventning uten at vite bestemt dagen for denne store begivenhet. Og lite ante vi at disse skulde komme overraskende paa os; dog saa skedde den 26. juli sidstleden, mens endel av os var samlet til et ganske almindelig rapportmøte i Kristiania grens Skriftetorening og da kun meget faa os av var tilstede. Apostlene David O. McKay, præsident over den europæiske mission og John A. Widtsøe, præsident over Utah genealogiske selskap, kom til os og overvar vort møte samt gav os gode raad og lærdomme. Apostel David O. McKay talte litt til os med ældste Axel A. Nylander som tolk og apostel John A. Widtsøe talte til os i det norske sprog. Han sa bl. a. at denne forening har en stor opgave foran sig og om de vil leve ret vil de maaske bli redskaper til at bringe mange av de oprigtige av hjertet til sandheten, at der i Norge findes tusener og titusener som venter paa oplysning om Jesu Kristi evangelium og omtalte maaten hvorpaa hans mor blev bekjendt med «Mormonsmen», hvilket han var Gud inderlig taknemlig for.

Det er ikke ofte vi i den senere tid har hat anledning til at trykke en Apostels haand, men det fik vi anledning til umiddelbart efter dette møte, at hilse paa disse Herrens tjenere, der i en speciel mission er utsendte i verden for at aapne evangeliets døre «først for hedningene derefter for jøderne».

Det er ikke min opgave her at gi nogen underretning om deres specielle mission her, da dagbladene i en mer eller mindre korrekt meddelelse har git uttryk for, særlig da senator fra De forenede Stater, apostel Reed Smoots mission i sin mors fødeland Norge.

Oscar R. Lindbo.

•

Vi kan saaledes supplere ovenstaaende med et interview fra det danske blad «Politiken», som skriver:

«— — at senatoren trods sin alder er spændstig og levende. De milde øine og stemmens bløthet viser tydelig hans nordiske avstamning.

Senator Smoot sier i interviewet blandt andet: Jeg tror præsident Harding blir nominert og sikkert valgt igjen, hvis intet uforutset sker. Henry Ford har ingen chanser. Han kjender ikke engang Amerikas historie og har intet program. Blir han valgt, risikerer vi, at han paany ombord paa et fredsskib reiser ut for at frelse verden. Han betaler selv reklamekampagnen for sit valg. Han er en rik mand, det er alt.

Senator Smoot tror, at emigrantionsloven blir forandret saaledes, at der kan komme flere utvandrede fra Norden, men færre fra andre land.

Om mormonismen sier han: Min mor var født i Norge og gik allerede her over til mormonenes lære. Flerkoneri forekommer ikke længer, det blev forbudt ved lov i 1890. Den mormon, som har flere koner, blir øieblikkelig ekskludert av vort samfund.»

«Tidens Tegn» for 28. juli skriver følgende:

«Den amerikanske senator Reed Smoot opholder sig for tiden i Norge paa besøk. Senatorens mor var fra Brekke i Onsøy ved Fredrikstad, hvorfra hun utvandret 17 aar gammel til Utah. Idag reiser senator Smoot til Onsøy og fortsætter ikveld til Tyskland, hvor han skal undersøke de økonomiske forhold. Han er nemlig formand i senatets finanskomité og medlem av komiteen til behandling av Europas gjæld til U. S. A.

En av «Tidens Tegn»s medarbeidere hadde igaar en samtale med Senator Smoot, som uttalte sig om forskjellige interessante spørsmaal.

— Formaalet med min reise er at studere de økonomiske forhold i Europa og faa et indtryk av hvordan betalingsevnen er, særlig for Tysklands vedkommende. Jeg tror personlig at Tyskland ikke er istand til at betale de kolossale summer som de allierte forlanger, men derfor mener jeg ikke man skal være altfor eftergivende. Tyskland maa betale alt hvad det formaar, jeg ønsker ikke man skal frita landet for de forpligtelser det kan opfylde.

Hvor stor er Europas gjæld til U. S. A.?

— Noget over 12 milliarder dollars! Derav skylder Frankrike omkring 3 og England 4.6. Som De vet har vi faat *en* overenskomst med England og desuten med Island, som skylder nogen millioner. Med en række av de øvrige land vil vi opta forhandlinger næste aar. Hvorvidt alle disse utestaaende fordringer er helt sikre kan jeg nu ikke uttale mig om.

— Hvad er Deres indtryk av Norge?

— Hvis jeg var fri og hadde nok penger saa vilde jeg komme til Norge og anbringe kapital i vandfaldsutbygninger. Dere har jo vandkraft nok til at forsyne alle norske hjem med elektricitet til opvarmning, vask, kokning og lys, nok til at drive alle fabrikker og jernbaner og gjøre landet uavhængig av kulimport til høie priser. Hvis U. S. A. hadde saa meget vandkraft vilde den bli utnyttet til yderste grænse, ikke bare fordi det vilde bli billigere, men tænk hvor rene og sunde alle byene vilde bli uten kulrøken. En dag vil vandkraften være Norges største aktivum, det er min mening.

Vi springer fra dette interessante tema over til et som ogsaa interesserer nordmænd adskillig: forbudet i Amerika.

— Flertallet av det amerikanske folk er mot sjappevæsenet, hvilket gav det sterkeste støt til forbudsbevægelsen. Nu er stemningen slik at jeg tror der vilde bli flertal for frigivelse av øl og lette vine, hvis der nu blev en folkeavstemning. Det er ingen som vil at vi skal faa «the pubs» tilbake.

Tilslut kommer vi ind paa mormonismen og senatoren er mere end villig til at tale om denne religion, som han selv bekjender sig til.

— Min mor blev mormon før hun reiste fra Norge og jeg har tilhørt den kirke hele mit liv. Denne kirke blev organisert paa grundlag av bibelen og denne forbyr ikke paa noget sted flerkoneri. Endel av mormonene har praktisert flerkoneri, men det har aldrig været mange, neppe mere end 2 procent av den mandlige befolkning. Da U. S. A.s høiesteret i 1890 forbød flerkoneri var det nogen faa som hadde mere end én kone. Kirken kom da straks med et paabud om ophævelse av flerkoneriet og efter den tid og siden har det yderst sjelden forekommet. Alle som nu gifter sig med mere end én kone

blir nemlig øieblikkelig ekskludert av vor kirke. — Mange av mormonene er fra Norge og de andre nordiske land og de er som regel de bedste folk vi har, saavel i jordbruk som i industri og forretningsliv.»

Interessante erfaringer i en „mormons" liv.

Ældste C. M. Nielsen, en vel kjendt sakfører i Salt Lake City, gir her en kort beretning om hvorledes han blev bekjendt med «mormonismen», og fortæller ogsaa nogen erfaringer som han har hat i missionsmarken. Han siger:

Mine forældre blev medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige i Kristiania, Norge, i aaret 1860. Saasnart denne nyhet kom til min fars arbeidsherre, opsa han ham fra sit arbeide. Dette var begyndelsen til en række opsigelser, som bragte vor familie store gjenvordigheter. Ja, det var saa haardt, at vi flere gange maatte gaa tilsengs uten spise. Men desuagtet disse prøvelser angret aldrig mine forældre at de hadde forenet sig med et folk, som overalt var omsnakket.

Jeg var nu ti aar gammel, og det blev bestemt at jeg skulde slutte skolen, saa at jeg kunde arbeide og hjælpe at forsørge familien. Det bud som Herren har git til forældre — at lære deres barn evangeliets principper og at bede og vandre oprigtig for Herren — var trofast holdt av min mor. Det var hendes ønske at jeg skulde døpes og bli et medlem av kirken; men jeg betænkte mig, da jeg frygtet at hvis jeg gjorde det, vilde det gaa mig som min far — jeg vilde miste mit arbeide.

En dag, da jeg hadde naadd 16 aar, spurte min arbeidsherre mig om jeg var konfirmert i den Lutherske kirke. Da jeg svarte nei, sa han, at det var bedst jeg gjorde det, ellers var det nødvendig for ham at avskedige mig, ti han kunde ikke ha en hedning i arbeide hos sig. Om aftenen fortalte jeg min mor hvad hadde hændt. Hun fortalte mig da, at statskirken var stiftet av mennesker, at mange av dens lærdomme var motsat til hvad Kristus og hans apostler lærte, og derfor kunde den ikke være en sand kirke. Hun raadet mig til at fremlægge min sak

for Herren og lovet mig, at hvis jeg bad til ham med oprigtig hjerte, vilde han vise mig hvad jeg skulde gjøre.

Som jeg sat alene den følgende søndag eftermiddag, da mine forældre hadde gaat til møte, begyndte jeg at reflektere over min tilstand. Jeg husket det raad min mor hadde git mig en uke i forveien, og bestemte mig til at handle efter det. Jeg stængte døren, og for første gang i mit liv knælte jeg ned og begyndte at bede til min himmelske fader. Jeg hadde altid knælt i bøn med familien, men hadde aldrig bedt alene. Jeg var helt oprigtig. Jeg appellerte til den evige fader, likesom et barn appellerer til sine jordiske forældre, og min bøn var: «Herre, hvad vil du at jeg skal gjøre?» Jeg kan ikke forklare hvad der fulgte; alt hvad jeg kan si er dette: Herren overbeviste mig saa nøiagtig, som om han hadde talt til mig med sin egen stemme, at det var hans vilje, at jeg skulde bli et medlem av Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige. Jeg stod op fra mine knæ med et brændende ønske til at bli døpt, et ønske som blev opfyldt nogen faa dage senere — 2. mars 1872. — Skridtet kostet mig mit arbeide, men jeg fik snart en anden plads.

Den følgende vaar kom apostel Erastus Snow, præsident Knut Peterson av den skandinaviske mission, og broder Anthon H. Lund, hans sekretær, til Kristiania for at avholde konferanse. Da møtet var slut søndag formiddag stod jeg blandt flere andre ved døren. Da præsident Peterson gik forbi fik han syn paa mig og drog mig bort til sig og sa til konferansepræsidenten: «Ældste Weiby, send denne gut paa mission.» Præsident Weiby blev overrasket, og fortalte præsident Peterson at jeg var bare 16 aar gammel og hadde kun været medlem av kirken en ganske kort tid. «Det er det samme,» sa præsident Peterson, «send ham allikevel.» Præsident Weiby ordinerte mig saa til lærer og beskikket mig til lokal missionær. Senere blev jeg ordinert til prest og blev sendt til Arendals gren for at virke der.

Derfra blev jeg sendt til Risør, hvor jeg virket alene. Jeg gik ut paa landet og gik fra dør til dør med skrifter, og paa samme tid prøvet jeg at finde en plads, hvor jeg kunde holde møter. En bonde tillot mig at holde møte i sit hjem, og jeg gik

rundt omkring og inviterte alle til at komme. De spurte mig hvem skulde tale der, og da jeg fortalte dem at det var mig, smilte de.

Om aftenen naar det var tid til at begynde, var huset fyldt med folk, og jeg tror at mange av dem kom av nysgjerrighet for at høre en ung gut som prædikant. Jeg stod utenfor — skjælvende — bange for at gaa ind. Jeg gik avsted for mig selv og bad av mit ganske hjerte at Gud maatte styrke mig og hjælpe mig med sin aand, saa at jeg kunde være istand til at gi disse mennesker det budskap jeg var sendt med. Frygten veg bort fra mig, og med fuld tillid til Herren vendte jeg tilbake til huset og aapnet møtet med at læse en salme, da jeg ikke kunde synge. Efter aapningsbønnen begyndte jeg at forklare evangeliets første principper og ordinanser, og hentydet til skriftsteder fra bibelen, og de kom til mig saa fort jeg kunde bruke dem. Folkene var forbauset over den frihet jeg var i besiddelse av naar jeg talte; jeg var likesaa forbauset. Det var Herren som gjorde det; det var forunderlig for vore øine, og jeg gav takken og prisen til ham.

Da møtet var slut kom flere til mig og spurte, hvor jeg hadde lært at bli prædikant, og bad mig at holde et møte næste aften, som jeg var villig til. Jeg var stolt over mit utfald, og ventet at jeg skulde faa like saa godt utfald næste aften; men jeg var skuffet. Jeg søkte ikke Herrens hjælp som jeg før hadde gjort, og derfor overlot han mig til mg selv, og resultatet var mislykket. Folket var skuffet; og jeg var mer saa, og naar jeg blev alene bad jeg Herren om tilgivelse — for at forsøke at proklamere hans evangelium uten at adspørre ham om hans bistand — og lovet ham, at jeg vilde aldrig igjen stole paa menneskelig styrke.

En tid efter blev jeg indsat som forstander over Arendals gren. Jeg reiste til Larvik for at aapne en dør for evangeliet der. Jeg var fremmed, ganske alene, og hadde ikke mange penge. Først prøvde jeg at finde et sted hvor jeg kunde bo. I et hjem ved utkanten av byen spurte jeg om tilladelse til at være der over natten. Manden sa, at han var villig at ta mig ind, men familien hadde næsten ikke nok sengklær selv, saa det kunde jeg ikke faa. Jeg var meget træt, saa jeg var ham

meget taknemmelig for at sove paa gulvet. Jeg tok litt ved og lavet en hodepute i et hjørne, og med jakken over mig la jeg mig ned for at hvile. Dette blev min seng hver nat for to uker, og endskjønt mit legeme verket, følte jeg mig taknemmelig, da jeg tænkte paa min Mester, himmelens og jordens skaper, der somme tider ikke engang hadde en plads hvor han kunde hvile sit hode.

Jeg gik fra hus til hus, haabende og bedende at jeg maatte finde nogen som vilde lytte til det glade budskap jeg var sendt med; men folket var forgiftet med falske rygter om De Sidste Dages Hellige, og jeg kunde ikke faa fremgang blandt dem. Jeg blev spottet og latterliggjort, og ofte bad de mig gaa hjem og gaa paa skole. De faa penge jeg hadde bragt med mig var nu næsten opbrukt, og det var nødvendig for mig at leve paa tørt brød og vand.

Jeg var meget daarlig tilmote, og bestemte mig at opgi missionsarbeidet og reise hjem til mine forældre. Men hvorledes skulde jeg reise? Jeg hadde jo ingen penge at betale billet med? Da jeg saaledes sat og tænkte følte jeg, at jeg maatte gaa og fremlægge min sak for Herren. Jeg gjorde saa og bad av mit ganske hjerte, og da jeg stod op følte jeg som en stor byrde var løftet fra mine skuldre. Jeg følte, at Herren var med mig, og jeg følte en glæde i mit hjerte og bestemte mig til at forbli i missionens tjeneste og opfylde mine pligter det bedste jeg kunde formaa, og saa overlate resten i Herrens hænder.

Jeg gik tilbake til byen, og som jeg spaserte og tænkte paa hvor jeg burde begynde at virke, hørte jeg en stemme, som syntes at komme fra nogen ret bak mig, og den sa: Gaa tilbake; gaa op første gate til venstre og besøk det første huset. Jeg tror jeg var like saa overrasket som Phillip var, da han hørte røsten fra himmelen, som sa til ham at han skulde gaa til Gaza, hvor han fandt en Ethiopian som søkte efter sandheten, og som omvendte sig og blev døpt. Jeg adlød aandens stemme og gik til huset. Jeg banket tre gange før jeg fik svar. Da blev døren aapnet av en kone, som med en mild stemme spurte hvad jeg ønsket. Jeg fortalte hende at jeg var en Herrens tjener, sendt av ham til at prædike evangeliet til denne by's indbyggere. Konen syntes at være like saa overrasket

som jeg var nogen minutter forut, da jeg hørte stemmen. Hun inviterte mig ind, og som jeg kom ind i et stort værelse, saa jeg endel stoler staaende i en ring. Konen talte for familien og sa: «Vi søker efter sandhet, evangeliets sandhet, og vi har tilsidesat denne dag som en bededag. Vi holdt paa at bede da De kom og banket paa døren. Det ser ut som Herren har hørt vore bønner og sendt Dem som svar paa dem. Vi er villig at lytte til hvad De har at fortælle.»

Jeg stod stum. Jeg visste ikke hvad jeg skulde si. Tanken kom til mig at hvis jeg skulde fortælle dem at jeg var «mormon»-missionær, vilde de beordre mig ut av huset. Jeg bestemte mig til at begynde med at omtale Kristus og hans apostler, hvilket jeg gjorde, og omtalte i særdeleshet den behandling de mottok av dem som ikke forstod deres mission. Dernæst forklarte jeg nogen av de principper og ordinanser som Messias hadde nedlagt, og som skulde være til menneskenes frelse. Jeg gik videre og fortalte hvorledes verden var veket bort fra disse lærdomme og denne tro, og saa fortalte jeg familien om evangeliets gjengivelse gjennem profeten Joseph Smith.

Stjernens læsere vil like at høre, at hele denne familie annammet evangeliet og er nu samlet blandt de Hellige i Zion.

I 1547, da kong Edward 10 aar gammel blev kronet til konge av England, blev der overrakt ham 3 sverd, og han spurte da hvor det 4. sverd — aandens sverd — var, og man rakte ham en bibel.

*

Den første bibel paa engelsk blev oversat av John Wycliffe i aaret 1320, som brukte 22 aar til arbeidet. En avskrift av bibelen tok 10 maaneder og en saadan avskrift kostet 40 lstrl. Læsningen av denne betaltes pr. time, og landsfolk betalte gjerne et læs høi for at høre et kapitel. — Guds ord var dyrebart i de dage.

*

Den gode glæder sig naar han har fundet et menneske, der er bedre end ham selv, den slette naar han har fundet et, der er slettere.

Præsident Hardings besøk i Utah.

Besøket av De Forenede Staters præsident til den stat hvor et flertal av Sidste Dages Hellige bor, var vurdert og var interessant baade for Utahfolket og for præsidenten selv.

Præsident Harding kom til Ogden, Utah, tidlig paa morgenen 26. juni. Han var meget overrasket ved at se flere tusen mennesker ute saa tidlig om morgenen. Præsidenten og hans selskap reiste med automobil fra Ogden til Salt Lake City. Paa veien stoppet han og holdt en tale til en mængde skolebarn, som hadde samlet sig under en fane, paa hvilken der stod: «Utahs bedste avling».

Tabernaklet i Salt Lake City, som rummer ti tusen, var ikke paa langt nær stort nok til at rumme den mængde som hadde samlet sig for at høre præsident Hardings tale, men ved at benytte den traadløse radio hørte alle utenfor tabernaklet ogsaa præsidentens tale.

En liten, men dog interessant tildragelse fra præsidentens besøk i Salt Lake City var et golfspil, i hvilket præsident Harding og præsident Heber J. Grant deltok sammen og vandt over sine motstandere.

Dagen efter forlot præsidenten Salt Lake for at reise til Syd-Utah for at besøke den meget omtalte «Zions Canyon». Nu hadde han anledning til at sammenligne de mest beboede steder av staten Utah med disse han nu saa og som var tyndt befolket. «Deseret News» siger: Præsidenten var nu øienvidne til pionerernes store arbeide, og han omtalte dem med stor ære og hæder og sa: «De er belønnet for deres store anstrengelser, idet de har bygget et hjem her for prægtige mænd og kvinder og smilende, sunde og friske barn.»

Efter at ha opholdt sig nogen faa timer i «the canyons» reiste præsidenten og hans selskap til Cedar City. I sin tale der sa han: «Det har været meget godt og interessant for mig at besøke eder, og jeg skulde ønske at jeg kunde efterlate eder et likesaa stort indtryk om denne storartede og lykkelige dag vi har hat. Det er godt at komme bort fra de store centrum og finde en flittig amerikansk befolkning, som arbeider med trofasthet og tillid for at forfremme det store Amerika. I gjør

eders arbeide smakfuldt og vakkert, og jeg ønsker at gratulere eder, ti eders arbeide er sat stor pris paa. Jeg kan ikke i ord fortælle eder hvor stolt jeg er som præsident over De Forenede Stater, av det store arbeide I utfører.»

«Deseret News» gir en beretning om Cedar City's pionerer som kom for at si farvel til præsident Harding, og præsidenten sa til dem: «Jeg kjender til pionererne. De har bygget De Forenede Stater. Ved at se forskjellen paa de bebyggede og de ubebyggede steder, kan jeg læse historien om eders arbeide. Til eder, mænd og kvinder, som kom hit i eders bedækkede vogne, mens vandet endnu strømmet gjennem de naturlige grave, skylder denne nation stor taknemmelighet. Jeg er den første præsident av De Forenede Stater som har kommet for at frembringe denne taknemmelighet, men jeg er sikker paa naar jeg fortæller mine efterfølgere om dette besøk, at de vil alle besøke dette underfulde land.»

Andre tilfredsstillende uttalelser blev git til kirkens autoriteter.

Saa mange baktalende falskheter har været utbredt blandt verdens nationer i de sidste aar, for at tilfredsstille en bestemt klasse av læsere, at mange mennesker virkelig tror, at Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige er en utro organisation, som ikke adlyder lovene og de forskjellige lands regjeringer. Vi kan maaske ikke bedre bortfjerne alle disse usandheter end ved at henføre til præsident Hardings samvær med kirkens autoriteter. Og da flertallet av Utahs indbyggere er Sidste Dages Hellige fremstaar præsident Hardings vidnesbyrd om hans tilfredsstillelse med dette folk, deres levemaate, deres tillid og deres opretholdelse av lovene. Vi er taknemmelige for at alle folk ikke er saa blinde at de forkaster det.

I et godt hjem bevares den unge for mange fristelser og farer.

*

Foragtelig er den kvinde, som kjeder sig ved sine barn.

*

Enhver dyd belønner sig selv, og enhver synd straffer sig.

BARNAS AVDELING

Fra ploggut til profet.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste A. Morton.
Oversat fra originalen av Borghild Nilsen.

2. Han hungrer efter sandhet.

Smiths familie var fattige og deres farm var ikke meget god, saa faren og moren maatte arbeide haardt for sit og barnenes ophold. Saasnart som pikene kunde hjælpe til i huset og guttene paa farmen, gjorde de det villig. Joseph hjalp til med at kjøre plogen der blev drevet av okser. Han hadde liten skoleundervisning, men naar han var færdig med arbeidet læste han om aftenen hjemme, saa han lærte at læse og skrive og litt lettere regning. Jeg er sikker paa at han var bedrøvet over at han ikke kunde gaa paa skole saa meget som andre gutter. Men han maatte ogsaa føle sig glad over, at han var til hjælp for sine forældre.

Da Joseph var ti aar flyttet hans far med sin familie til Palmyra i staten New York. Fire aar efter flyttet de til Manchester i samme stat.

Paa denne blev folkene deromkring meget interessert i religion. Næsten hver aften blev der holdt møter i kirkene. Josephs mor og to brødre og en søster tilhørte den presbyterianske kirke. Men Joseph sluttet sig ikke til nogen kirke. Jeg antar du vil vite hvorfor. Jo, grunden var den, at de alle lærte forskjellige lærdomme, og han visste ikke hvem som lærte det sande evangelium, eller hvem der var den sande kirke. Jeg tænker nok at dere til en viss grad forstaar hvorledes han følte.

Engang da jeg var i England, skulde jeg med et tog til London. Da jeg kom paa stationen var der seks eller syv tog som stod paa forskjellige linjer, og som alle bare ventet paa signal til at gaa. Jeg visste ikke hvilket tog jeg skulde ta, og stod en stund og studset. Saa fik jeg øie paa et skilt hvor der stod: «Tog til London paa spor 7». — Da visste jeg hvad jeg skulde gjøre. Jeg gik paa toget der stod paa det syvende spor, og kom i rette tid til London.

Paa samme maatte var Joseph i tvil med hensyn til kirkene. Hvorledes kunde han faa vite hvem kirke var sand? Jo, Herren har beredt et middel, akkurat som jernbaneselskapet i England, hadde sat op et tegn for at lede folk til de tog de ønsket at ta.

Maaten hvorpaa Joseph fandt sandheten fortælles i næste kapitel.

*

Sanddruhet.

Lille Frank og Mabel bodde med sine forældre paa en farm, og de hadde ikke mange leker at leke med. Mabels mor laget en dukke til hende og stoppet den med korn. Hun var meget mere glad i denne dukke end i nogen anden hun hadde hat.

En dag blev Mabel og Frank uvenner. Frank tænkte paa hvad han skulde gjøre for at erte sin søster. Han kom da til at huske paa straadukken som hun var saa glad i, og han tænkte at om han tok og kastet den væk, vilde hun nok bli ordentlig lei sig, og saa tok han den med til stranden og her gravet han den ned.

Da Mabel opdaget at hun hadde mistet dukken, ledte hun og moren overalt, men kunde ikke finde den. De spurte Frank om han hadde set den, men han var skamfuld over at si hvad han hadde gjort, og sa at han ikke visste hvor den var.

Da nu den varme vaaren kom og græsset begyndte at vokse, lekte Mabel nede ved elven og her fandt hun noget hvete som vokset lik en dukkefarm. Hun løp op til huset for at faa moren og Frank med ned for at se.

Da Frank saa det fortalte han dem at han hadde gravet ned dukken der, og han var meget bedrøvet over at han hadde været slik en slem gut.

Da fortalte moren ham, at hvor meget end folk prøver at skjule sine onde gjerninger, kom de dog altid frem.

11 aar. *Josie Kynaston.*

Fra «Juv. Instructor. ved B. N.

DESERET.

Grønne enge alle vegne,
sol og sommer hvor du ser;
underskjønne blomstersenge,
paradisisk herlighet.
Kjølig vind fra bjergetoppe
strømmer over dalen ned,
bringer bud fra Ham, hist oppe,
som utvalgte dette sted.

Der er ungdom, skjønhet samlet,
der og uskyld har sit hjem.
Der har kjærlighet opammet
ungdomsmot og arbeidsmænd,
som sit liv til daad har viet,
Zion bygd paa ørkens grund,
og har bragt til jords nationer
Kristi evangelium.

R. C. Waring.

Salt Lake City, Utah.

Det første testament paa engelsk blev trykt i aaret 1525 og bibelen i 1535. I denne forefandtes der følgende grove trykfeil: «*Printers have persecuted me*» (trykkere har forfulgt mig), istedetfor der skulde staa: *Princes* (fyrster).

I en indianerbibel i Mathæus-evangeliet 24, 7 forefandtes ogsaa en meget graverende trykfeil, idet der stod: «Et par snesko skal reise sig mot et par snesko», istedetfor: «Folk skal reise sig mot folk».

INDHOLD:

Tale av apostel James E. Talmage 241
3 apostlers besøk 244
Interessante erfaringer i en „mormons" liv 247
Præsident Hardings besøk i Utah. 252
Barnas avdeling. 254
Deseret. 256

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson*, Osterhaugsgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.